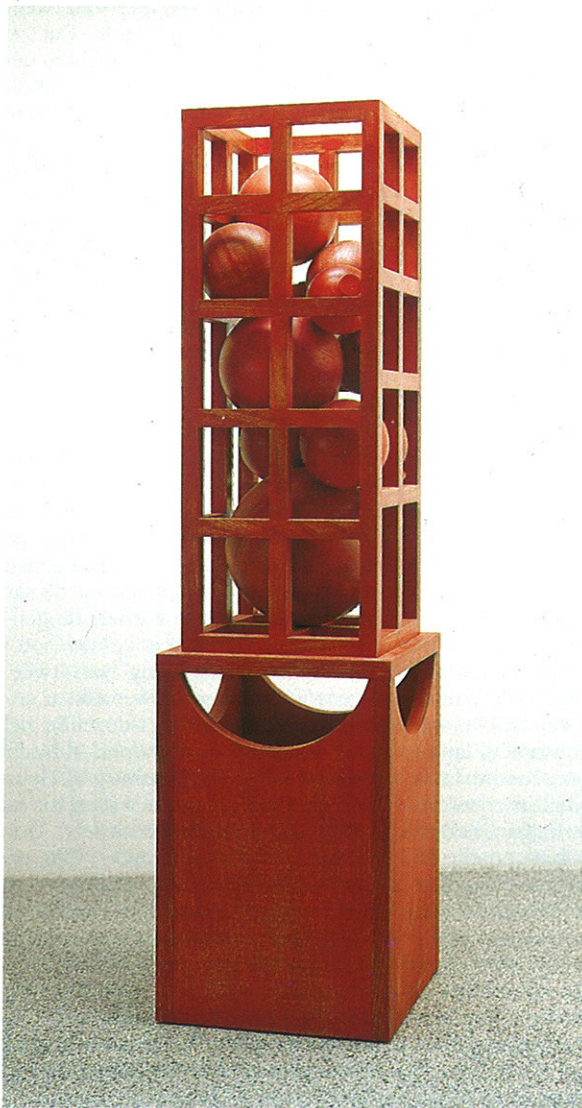

DANSEN OP TWEE GEDACHTEN

Wie is Jan W.Goossen? Dat had u mij een maand geleden niet moeten vragen. Ik dank mijn kennismaking met hem aan het Jaar van de Beeldhouwkunst. En aan Lambert Tegenbosch, die Jan Goossen beschouwt als de beeldhouwer van het jaar en hem in Heusden in huis heeft gehaald.

Jan Goossen; Ontwerp van een fontein, 1992 linden-hout, 40 x 40 x 150 cm

Jan Goossen; 'Running Squares', cortenstaal, 1989; Rosmalen H 7m.

Hoe slaagt een beeldhouwer als Jan Goossen (Maracaibo, Venezuela, 1937) er al zo lang in geen schaduw van een naam te maken en altijd in de kieren van vele geheugens te blijven verdwijnen? Het verhaal van Jan Goossen is het voorbeeld van het soort succesverhaal waarnaar niemand heeft willen luisteren, misschien omdat Goossen zijn verhaal slecht heeft verteld. Als je zijn c.v. leest denk je: die man had alles mee. Zijn jeugd was internationaal, zijn carrière niet minder, maar toch is deze `international` nog steeds alles behalve de `multinational` die hij had behoren te worden. Eigen schuld? Of had deze stille ster, geboren in het teken van de Weegschaal, het teken van twijfel en aarzeling, de sterren tegen?

Jan Goossen was overal waar de roem op de loer ligt. In Venezuela, in Frankrijk, Canada, Californië en zelfs in Nederland. Wat nog moeilijker te verwerken is: wie er een gewoonte van maakte beeldenvaarten te onderneemen kon Goossens' beelden nergens mislopen, noch in de V.S. noch op de Antillen, noch in San Francisco of Eindhoven, Amsterdam, Rijswijk, Rosmalen, Blaricum of Heusden. Goossen was alomtegenwoordig maar hij was ook, als het erop aankwam, op de juiste tijd altijd zojuist aangekomen op de verkeerde plaats of altijd zojuist tijdig vertrokken uit het juiste land. Kunstenaars als Goossen zijn uiterst stipt als het erom gaat te vroeg of te laat te komen. Vooral te vroeg en wie daar een gewoonte van maakt, vergaat het veel slechter dan de epigoon die weet hoe hij het best achter de feiten aan kan lopen.

Het is misschien nog erger: Het werk van Jan Goossen ontbrak, als gezegd, praktisch nergens maar hij stond blijkbaar nooit fotogeniek náást, altijd áchter de beelden, die hem onzichtbaar maakten. Misschien hielden zijn sculpturen, geografisch gesproken, ook te veel afstand om ze ooit ergens bijeen te zien. Goossen is blijkbaar niet `handig`.

Het is bijvoorbeeld niet slim om als `hard edge`-kunstenaar de V.S. voor gezien te houden en naar Nederland te vertrekken op het moment waarop in New York en San Francisco het decreet werd uitgevaardigd en verspreid dat `hard edge` de enige en eerste stijl is die de authentieke Amerikaanse kunstenaar past als gegoten of als gelast. Eenmaal terug in Nederland moest Goossen natuurlijk constateren dat de Hollandse `newsetters` zich juist in Amerika aan het oriënteren waren omtrent de draagkracht van de nieuwe Amerikaanse stijl, die Goossen in Europa kwam introduceren. En voorts stuitte hij, in de kringen waarin hij zich eens thuis had gevoeld, op het heftige verzet dat aan de Amerikaanse westkunst zojuist had plaats gemaakt voor verzet tegen alles wat aan Europese invloeden herinnerde. De nieuwe Monroe-doctrine dicteerde: Europa voor de Amerikanen. Goossen was blijkbaar, hoezeer nauwelijks een Nederlander, voor de Nederlanders ook nauwelijks een Amerikaan.

DE OMWEG

Jan Goossen, wat is dat voor een beeldhouwer? Wie dat vraagt wil een woord horen, een `household word`, dat